

Μακεδονικά

Τόμ. 4, Αρ. 1 (1960)

Πολύγυρος

Α. Γ. Τσοπανάκης

doi: [10.12681/makedonika.670](https://doi.org/10.12681/makedonika.670)

Copyright © 2015, Α. Γ. Τσοπανάκης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσοπανάκης Α. Γ. (1960). Πολύγυρος. *Μακεδονικά*, 4(1), 374–382. <https://doi.org/10.12681/makedonika.670>

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ

Στὸ ὑπ' ἀρ. 4 Παράρτημα τῶν «Ἑλληνικῶν» (προσφορά εἰς Στίλ-
 πωνα Κυριακίδην, Θεσσαλονίκη 1953), σ. 685 - 91, εἴχαμε δημοσιεύσει μιὰ
 μικρὴ μελέτη μετ' τὸν τίτλο «Πολύγυρος». Παραμερίζοντας διάφορες λαϊκῆς,
 λόγιες ἢ μισολόγιες παραγωγῆς (*πολὸν ἱερός, πολὸν γερὸς, πολλοὶ γῦροι*), προ-
 σπαθίσαμε νὰ φτιάσουμε σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ καὶ σωστὴ, καὶ καταλήξαμε
 στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ τοπωνύμιον εἶναι *κ υ ρ ι ω ν υ μ ι κ ὸ*, ἀπὸ ἕναν ἀρ-
 χαῖο *Π ο λ ῦ α ρ ο ν* (Θρασυλάου), γνωστὸν ἀπὸ μιὰ ἐπιγραφή τοῦ 2. ἡ 1.
 π.Χ. αἰ., ποῦ βρέθηκε στὴν περιοχὴ καὶ δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν Robinson.¹
 Οἱ φωνητικῆς μεταβολῆς *Πολύαρος* > **Πολύερος* > *Πολύγερος* > *Πολύγιος*
 εἶναι κανονικῆς καὶ σύμφωνες μετ' τὴν φωνητικὴ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἡ
 πρώτη, γιὰ τὴν ὥρα, μνεῖα τοῦ τοπωνυμίου εἶναι ἀπὸ τὰ 1079 (χρυσό-
 βουλλο τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαὴλ τοῦ Βοτανειάτη, δημοσιευμένο ἀπὸ τὸν
 καθ. Dölger,² ὅπου τὸ τοπωνύμιον ἀναφέρεται σὲ γενικὴ «τοῦ *Πολυγῆρου*»
 καὶ χαρακτηρίζεται ὡς *προάστειον* [=μετόχι] τῆς «Θεοτόκου τῶν Χιουνίων»).

Στὸν τόμο 1955 τῶν Beiträge zur Namensforschung (Heidelberg,
 Carl Winter), σ. 275 - 286 (τὸ ἀνάτυπο ποῦ ἔχω ὑπόψη μου δὲν ἔχει αὔ-
 ξοντα ἀριθμὸ τοῦ τόμου) ὁ κ. Γεωργακάς, καθηγητῆς σὲ ἀμερικανικὸ πα-
 νεπιστήμιον, δημοσίευσεν μιὰ μελέτη μετ' τὸν ἴδιον τίτλον καὶ μετ' τὸ ἴδιον πε-
 ριεχόμενον, ἀλλὰ μετ' πλεονέκτημα σκοπὸν γιὰτί, ὅπως λέει στὶς πρώτες κί-
 λας γραμμῆς, σκοπὸς τῆς μελέτης του εἶναι «νὰ δείξῃ τὸ πρόβλημα τῆς με-
 θόδου στὴν τοπωνυμικὴ ἔρευνα» (σ. 275). Μεγάλος λόγος! Σημειώων ὡστό-
 σο αὐτὸ τὸ στοιχεῖον, γιὰτί ἀκόμα μιὰ φορὰ, στὴν πρώτη του ἐπιστημονικὴ
 ἐπαφῇ μαζί μου ἔκαμε τὸ ἴδιον: Δημοσίευσεν στὴ Byzantinische Zeitschrift
 1951 ἕνα πολυσέλιδον ἄρθρον μετ' τὸν τίτλον «Διαλεκτικὰ Ρόδου», ποῦ κι αὐ-
 τὸ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ξαναπαρουσίαση δικῶν μου ἀπόψεων (δη-
 μοσιευμένων στὴ διδακτορικὴ διατριβή μου Essai sur la Phonétique des
 parlers de Rhodes. Texte und Forschungen zur byzantinisch-neu-
 griechischen Literatur Bd 40, Athen 1940) ὡς δικῶν του (ἀπάντηση δη-
 μοσιεύεται στὸν 2. τόμον τοῦ Δωδεκανησιακοῦ Ἀρχείου, Ἀθήναι 1957, σ.
 72-101). Καὶ εἶναι πολὺν δυσάρεστο νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς ὀρισμένα συμπτώ-

¹ D. M. R o b i n s o n, Inscriptions from Macedonia, TAPhA 1938 σ. 69
 ἀρ. 25.

² Fr. D ö l g e r, Aus den Schatzkammern des Heiligen Berges, Mün-
 chen 1948, σ. 19, ἀρ. 35, στ. 70 - 71.

ματα πού δὲν συνιστοῦν ἕναν ἐπιστήμονα, τόσο ἐργατικό καὶ ἐπιμελή, ὅπως εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ κ. Γ. Γιατὶ καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις τὸ βασικὸ πρόβλημα εἶναι τὸ δεοντολογικόν, ὄχι τὸ ἐπιστημονικόν· ἡ ἐπιστήμη προκόβει φυσικὰ ἀπὸ τὶς κοινὲς προσπάθειες, ὁ τρόπος ὁμοῦς μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ νέα προσφορὰ στὴν ἔρευνα δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ ὀρισμένους ἀρχές. Δὲν πρόκειται π.χ. νὰ συζητήσουμε τὸ ὅτι ὁ κ. Γ. θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιῶσιν τὴν μεθόδον αὐτὴν ἐπίδειξιν ἐπάνω σὲ κανένα ἄλλο τοπωνύμιον, γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε προεργασία οὔτε συλλογὴ τοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ ἄλλων· συζητοῦμε ὁμοῦς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κ. Γ. δὲν εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι σκοπὸς τῆς μελέτης του εἶναι νὰ διορθωθῶσιν τὴν παραγωγή μας, ἐπειδὴ πιστεύει πὼς ἡ ἀπόπειρά μας δὲν πέτυχε, τὸ τοπωνύμιον ὁμοῦς εἶναι κατάλληλον, γιὰ νὰ φανῆ πὼς πρέπει νὰ γίνεται ἡ τοπωνυμικὴ ἔρευνα. Φυσικὰ ἦταν ἀκόμα ὑποχρεωμένος νὰ πῇ ὅτι χρησιμοποιεῖ ὁ λόγος τὸ δικόν μας ὕλικόν καὶ μερικὰς δικὰς του, λεξιλογικὰς κυρίως, πληροφορίες. Στὴ θέσιν του θὰ τὰ κάναμε αὐτὰ καὶ θὰ εἴχαμε τὸ δικαίωμα νὰ νομίζουμε πὼς αὐτὸ θὰ ἦταν καὶ σωστὸ καὶ δίκαιον.

Ὁ κ. Γ. ξαναπροσφέρει λοιπὸν τὰ ἴδια πράγματα προσθέτοντας ἀκόμα μερικὰς δικὰς του παραγωγάς, πὺ ἀφελεῖς ἀκόμα καὶ ἀπ' αὐτὰς πού παραμερίσαμε, καὶ βάζει κάπου στὴ σειρά καὶ τὴ δική μας. Θὰ περιόμενε κανεὶς πὼς ὁ κ. Γ. θὰ διάλεγε καὶ θὰ προτιμοῦσε τὴ σωστότερην, δηλ. τὴν πιθανότερην· κάθε ἄλλο. Τρεῖς ἢ τέσσερις ἀπὸ τὶς 7 ἢ 8 βάζουν σὲ δοκιμασίαν τὴν ἐπιστημονικὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ κ. Γ. καὶ τὸν κάμνουν ν' ἀμφιταλαντεύεται ποῖαν νὰ προτιμῆσιν (ἀνάμεσα σ' αὐτὰς εἶναι καὶ ἡ δική μας, πού ὡστόσο θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε παραμεριστῆ), γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴν ἐξῆς βαρυσήμαντην βεβαίωσιν: «τὸ μόνον βέβαιον πρᾶγμα εἶναι ὅτι ἡ λ. εἶναι ἐλληνικὴ» (σ. 286). Μήπως ὁμοῦς εἶχε πῇ ποτὲ κανεὶς τὸ ἀντίθετον; Κανένας. Τί ν᾿ γινε στὸ μεταξὺ ἢ μέθοδος καὶ ποῖα τὰ ἀποτελέσματά της;

* Ἄς ἐξετάσουμε ὁμοῦς μὲ προσοχὴ τὶς ἀπόψεις του.

* *

Σύμφωνα μὲ μιὰ προφορικὴ παράδοσιν, πού τοῦ ἀνακοίνωσαν μὲ ἐπιστολή, ὁ Πολύγυρος βρισκόταν παλιότερα λίγο νοτιότερα ἀπὸ τὸν σημερινόν, στὴ θέσιν πού λέγεται *Σελιὸ* (σ. 278) καὶ ὅτι ἐκεῖ στὸ Σελιόν, δὲν ἀναφέρεται κανένα τοπωνύμιον *Παλαιοπολύγυρος*, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ περιμένη κανεὶς. Ἡ παράδοσιν αὐτὴ, ἔτσι ὅπως παρουσιάζεται, μπορεῖ νὰ σημαίνει κατὰ τὴ γνώμην μας δύο πράγματα: 1) ἢ ὅτι ἡ σημερινὴ κώμην Πολύγυρος (ἂν ἦταν πρωτύτερα κατοικημένη) ἀπορροφήσεν καὶ τοὺς κατοίκους τοῦ Σελιοῦ καὶ διατήρησεν τὴν ὀνομασίαν· 2) ἢ ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Σελιοῦ, ὅταν (καὶ ἂν) μετακινήθησαν ἀπὸ τὸ χωριὸν τους, ἐγκαταστάθησαν σὲ μιὰ (ἀκατοίκητη;) θέσιν πού λεγόταν *Πολύγυρος* καὶ δὲν θέλησαν ἢ δὲν μπόρεσαν

νά τῆς ἀλλάξουν τὸ ὄνομα. Καὶ ὅμως ὁ κ. Γ. συμπεραίνει, χωρὶς καμιά ἀπολύτως δικαιολογία, πὼς εἶναι «ἀπλή speculation νὰ ὑποστηρίξη κανεὶς ὅτι τὸ βυζαντινὸ ὄνομα Πολύγυρος μποροῦσε νὰ ὑπάρχη (may have existed) γιὰ τὸν σημερινὸ Πολύγυρο»! (278).

Ἄπο ποῦ βγαίνει αὐτὴ ἡ βεβαίωση; Μυστήριον! Γιατί, ἐνῶ γιὰ τὸ Σελιὸ ὑπάρχει ἤδη ἓνα τοπωνύμιον, τὸ Σελιό, ποῦ τὸ πιδ πιθανὸν εἶναι ὅτι θὰ κάλυπτε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ ποῦ θὰ βρισκόταν ἐνδεχομένως ἐκεῖ — ὁ πληροφοριοδότης τοῦ κ. Γ. ὑποθέτει πὼς στὰ παλιὰ χρόνια στὴ θέση τοῦ Σελιοῦ βρισκόταν ἡ Ἄπολλωνία τῆς Χαλκιδικῆς, πράγμα ποῦ προσθῆται μιὰ ἀκόμα μετονομασία: α) Ἄπολλωνία, β) Πολύγυρος, γ) Σελιό—, ἀντίθετα γιὰ τὸν σημερινὸ Πολύγυρο δὲν ἔχει νὰ ὑποδείξη κανένα ἄλλο ὄνομα πρὶν ἀπὸ τὸ Πολύγυρος. Καὶ ὅμως, ἂν ὁ Πολύγυρος ἦταν ἀνώνυμος πρωτύτερα καὶ δημιουργήθηκε ξαφνικὰ μὲ τὴν ἐγκατάσταση κι' ἐξ αἰτίας τῆς ἐγκατάστασης τῶν Σελιωτῶν, τὸ ἐλάχιστον ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ περιμένουμε, θὰ ἦταν νὰ ὀνομάσουν οἱ Σελιωτῆς τὴ νέα τους πατρίδα *Νέον Σελιό* (ἂν εἶχαν ἐγκαταλείψει χωριὸ ὀνομασμένο *Σελιό*) ἢ *Νέον Πολύγυρο* (ἂν εἶχαν φύγει ἀπὸ χωριὸ Πολύγυρος). Στὴν τελευταία μάλιστα περίπτωσι δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ μετονομασθῇ ἡ παλιὰ θέση σὲ Σελιό, ὅπως πρέπει νὰ δεχθῇ ὁ κ. Γ., ἀλλὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνάμνηση τῆς περιπέτειας μὲ τὸ ὄνομα *Παλαιοπολύγυρος*, ποῦ δὲν ὑπάρχει, ὅπως ἀναγνωρίζει ὁ ἴδιος (βλ. παραπ.). Ἄν μάλιστα διαπιστωθῇ ὅτι παράλληλα πρὸς τὸ σημερινὸ τοπωνύμιον *Σελιό* ὑπάρχει γιὰ τὴν ἴδια περιοχὴ ἡ ὀνομασία *Παλιοσέλιο*, τότε προσθῆται ἓνα ἀκόμα ἐπιχείρημα, ὅτι αὐτοὶ ποῦ πῆγαν στὸν Πολύγυρο, δὲν ἔφυγαν ἀπὸ κάποιον *Πολύγυρο*, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ *Σελιό*, ἐνῶ ὁ Πολύγυρος καὶ τότε καὶ παλαιότερα διατηροῦσε τὸ ἴδιο ὄνομα καὶ δὲν μετακινήθηκε καθόλου.

Ὁ κ. Γ. ὅμως προσπαθεῖ νὰ βρῇ ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν ταύτιση *Σελιό*—*Πολύγυρος* καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ παλιὰ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Χαλαλάμπους, ποῦ βρισκόταν στὸν σημερινὸ Πολύγυρο καὶ κήκε στὰ 1821, ξαναχτίστηκε στ' ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, «ποῦ ἦταν *προφανῶς*¹ ὁ προστάτης Ἅγιος τῆς παλιᾶς πόλης» (σ. 278). Ὅμως κι' ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι ἐναντίον του' α) *μεθοδικά*: τὸ *προφανῶς* (apparently) εἶναι ὑπόθεση τοῦ κ. Γ., ποῦ πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ ἀπὸ μιὰ τέτοια λοιπὸν ὑπόθεσι δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ βγάξῃ βέβαια συμπεράσματα· β) *ὀδοιστικά*: 1) ἂν ὁ βυζαντινὸς Πολύγυρος δὲν βρισκόταν στὴ σημερινὴ θέση, ὅπως θέλει ὁ κ. Γ., μαζὶ μὲ τὴ μεταφορὰ του στὴ σημερινὴ θέση θάφερε καὶ τὴ λατρεία τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ποῦ θὰ ἦταν ὁ προστάτης τοῦ ἁγίου, καὶ δὲν θὰ περίμεναν οἱ κάτοικοι τὴν καταστροφὴ τοῦ 1821, γιὰ νὰ ξαναγυρῶσιν στὸν

¹ Ὑπογραμμίζουμε.

παλιό προστάτη αγιό τους, ἄν πραγματικά αὐτὸς ἦταν ὁ παλιός· 2) ποῦ βρέθηκε καὶ σὲ ποιὸν ἀνήκε ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος ποῦ τιμόταν ὡς τὰ 1821; Ὁ κ. Γ. δὲν θὰ μπορῆ νὰ λύσῃ αὐτὴ τὴν ἀπορία, ἀφοῦ θέλει τὸν Πολύγυρο μεταφερμένο ἀπὸ τὸ Σελιό. Εἶναι ὅμως πιὸ πιθανὸ πὼς ὁ Πολύγυρος κατοικοῦνταν καὶ πρωύτερα, πρὶν νὰ ἔλθουν καὶ ν' ἀποροφηθοῦν οἱ Σελιω-τες, καὶ τιμοῦσε τὸν Ἅγιο Χαράλαμπο. Πρέπει μάλιστα ἀνάμεσα στὴν ἐγ-κατάσταση τῶν Σελιωτῶν στὸν Πολύγυρο καὶ τὴν καταστροφή του στὰ 1821 νὰ μὴ εἶχε μεσολαβήσῃ μεγάλο διάστημα, ἀφοῦ οἱ Σελιωῖτες καὶ μετὰ τὴν ἀπορόφυσή τους θυμοῦνταν ἀκόμα τὴ λατρεία τοῦ δικοῦ τους Ἅγιου Νικολάου. 3) Δὲν ξέροουμε σὲ ποιὸν ἀκριβῶς λόγο ὀφείλεται ἡ ἀλλαγὴ λατρείας.

Ὅπως δὲ ὁ κ. Γ., ἀποδίδοντας φαίνεται ἰδιαίτερη σημασία στὴ μετακίνηση τοῦ Πολυγύρου, ἀπὸ μιὰ παράδοση σχηματίζει μιὰ ἄσχετη μὲ αὐτὴν βεβαιότητα καὶ λέει (σ. 279) «ὅπως εὔδαμε πιὸ ἐπάνω τοποθετημέ-νος (ὁ Πολ.) στὸ Σελιό». Πιὸ ἐπάνω ὅμως «εἶδαμε» ἀπλῶς ὅτι ὑπάρχει πα-ράδοση γιὰ τὴ μετακίνηση τῶν κατοίκων τοῦ Σελιοῦ στὸν Πολύγυρο, ὅχι ὅμως καὶ ὅτι ὁ Πολύγυρος βρισκόταν στὸ Σελιό ἢ ὅτι δὲν προὔπηρχε ὁ Πολύγυρος. Χάος ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς ἀπόψεις καὶ καμιά λογικὴ δὲν ἐπιτρέπει τέτοια συμπεράσματα.

Κατὰ τὴ γνώμη μας, ὅπως ἔχουν σήμερα οἱ γνώσεις μας, ὁ σημερινὸς Πολύγυρος συμπίπτει μὲ τὸν βυζαντινὸ *Πολύγυρο* τοῦ χρυσοβούλλου τοῦ Βοτανειάτη (βλ. παραπάνω) καὶ λεξιλογικὰ καὶ γεωγραφικὰ. Ἡ ἐνδεχόμενη μετακίνηση τοῦ τοπωνυμίου μπορεῖ νὰ ἐπιηρέασῃ μερικὲς ἀπὸ τὶς παραγω-γὲς τοῦ κ. Γ. (γι' αὐτὸ δὲ καὶ τὴν χρειάζεται τόσο, μολοντί δὲν φαίνεται τελικὰ νὰ τὸν βροηθῆ σὲ τίποτε - βλ. παρακάτω), δὲ ν ἐ π η ρ ε ἄ ζ ε ι ὅμως καθόλου τὴ δική μας, ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐπιηρέασῃ καὶ τὸ ποῦ ἀκρι-βῶς βρέθηκε ἡ στήλη μὲ τὴν ἐπιγραφή· ἡ στήλη ἀποτελεῖ ἀπλῶς μιὰν ἔν-δειξη, ὅτι στὴν περιοχὴ ζοῦσε ἕνας εὐκατάστατος ἄνθρωπος, ποῦ λεγόταν *Πολύγυρος*· τὸ τοπωνύμιον μὲ τὴ σειρά του μᾶς λέει πὼς ὁ Πολύγυρος αὐτὸς εἶχε κτήματα στὴν ἴδια περιοχὴ καὶ ἡ ἀνάμνηση τοῦ ὀνόματός του διατηρή-θηκε. Τὸ βυζαντινὸ τσιφλίκι θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μᾶς διδάξῃ ἀκόμα, μιὰ ποῦ δύσκολα μεταβάλλονται οἱ καταστάσεις μέσα στοὺς αἰῶνες, ὅτι διατη-ρήθηκε ἡ παλιὰ ἰδιοκτησία τοῦ Πολυγάρου καὶ ὡς οἰκονομικὴ μορφή καὶ ὡς τοπωνύμιον ὡς τὴ βυζαντινὴ τουλάχιστο ἐποχὴ.

Καὶ γιὰ τὴν ἐπιμονὴ τῶν τοπωνυμίων καὶ γιὰ τὴν ἐνδεχόμενη ἀπό-σταση ἀνάμεσα στὸ κτῆμα καὶ στὴν κατοικία τοῦ ἰδιοκτήτη δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἀμφισβητήσεις. Ὡστόσο θὰ παραθέσουμε μερικὰ παραδείγμα-τα ἀπὸ τὴ Ρόδο, ποῦ ἀνταποκρίνονται καὶ στὶς δυὸ αὐτὲς περιπτώσεις. Σὲ ἐπιγραφὲς τῆς Ρόδου μνημονεύεται ὁ *Εὐφρατος Πανουσαίου* (IG XII, I 49, 52), ἀρκετοὶ μὲ τὸ ὄνομα *Ἀρχιπόλις*, ποῦ ἀνήκαν ἐνδεχομένως στὴν ἴδια

οικογένεια,¹ ἕνας Ζηνόδοτος Διοφάντου τοῦ Ζηνοδότου,² ὄλοι ἀπὸ τὸν 3. — τὸν 1. αἰ. π.Χ., γιὰ νὰ περιοριστοῦμε μόνο σ' αὐτούς, ποῦ ἦταν ἄνθρωποι μὲ κάποια θέση στὴν κοινωνία (ὁ πρῶτος ἦταν ἐπιμελητὴς τῶν ξένων, ἀπὸ τοὺς δευτέρους ἕνας Ἀρχιπόλις Ἀρχιπόλιος ἦταν ἐπιβάτης = ναύτης [σὲ τριήρη:]³ ἕνας Φιλιτίδας Ἀρχιπόλιος ἦταν ἀγεμὼν ἐπὶ Καρίας,⁴ κι ὁ Ζηνόδοτος ἦταν γραμματεὺς μάστρων ἱερατεῦσας Ἀθάνας Δινδίας καὶ Διὸς Πολιέως καὶ Ἀριτάμιτος Κεκοίας).⁵ Δὲν ἔξερουμε ἂν ἦταν κάτοικοι Ρόδου ἢ Λίνδου ἢ Καίριου.⁶ Πάντως ὁ πρῶτος ἄφησε τ' ὄνομά του στὸ σημερινὸ χωριὸ Ἀφάντου (τά), 22 χιλ. ἀπὸ τὴν πόλη Ρόδο, ποῦ σκανδαλίζει τοὺς προχειρολόγους μὲ τὴν εὐκόλη συσχέτιση μὲ τὸ ἐπίθετο ἄφαντος (σὰν καλὴ ὥρα: Πολύγυρος = πολλοὶ γῦροι), ἀπὸ τοὺς δευτέρους κάποιος ἄφησε τὸ ὄνομά του στὸ σημερινὸ χωριὸ ἢ Ἀρχιπολη, 30 περίπου χιλ. ἀπὸ τὴν πόλη Ρόδο, ποῦ κι αὐτὴ σκανδαλίζει τοὺς προχειρολόγους μὲ τὴν εὐκόλη παραγωγή ἢ ἀρχαία πόλις (σὰν νὰ ποῦμε πολὺ γέρος), ὁ τρίτος σ' ἕνα χωριὸ, ποῦ σωζόταν ὡς τὴ μεσαιωνικὴ ἐποχὴ (μὲ τὸν τύπο Jannadotto σὲ μεσαιωνικὰ ἱπποτικά ἐγγράφα), καταστράφηκε ὕστερα καὶ σώζεται σήμερα ὡς τοπωνύμιον μὲ τὸν τύπο *στά Ζηνότου*⁷ <τὰ Ζηνο(δ)ότου στὴν περιοχὴ τοῦ ποταμοῦ Γαδουρά, ἀνάμεσα στὰ χωριὰ Μάσαρη (τά) καὶ Κίλιαθο (ή), 10 περίπου χιλ. ΒΑ τῆς Λίνδου.⁸

* *

Ἄς κοιτάξουμε τώρα τίς παραγωγές ποῦ συζητεῖ ὁ κ. Γ. :

1) Πολύγυρος <πολὺ γερὸς (ὕγιερὸς) τὴ δοκιμάζει καὶ τὴν ἀπορί-

¹ IG. XII, I, 663 Ἀρχιπόλις Φλε..., 868,3 Ἀρχεκράτεος (γενική) [Α]ρχι[πο]λιος Λινδοπολίτας, 925, 2 Στρατωνίδας Ἀρχιπόλιος, 49, 60 Φιλιτίδας Ἀρχιπόλιος, ἀγεμὼν ἐπὶ Καρίας. Collitz - Bechtheil, Samml. d. gr. Dialektinschr. 3791, 146 - 47 Ἀρχιπόλις Ἱεροφῶντος καθ' ὕποθεσίαν Ἀρχιπόλιος. Clara Rhodos 8, 1936, 228 στ. 18 Ἀρχιπόλις Ἀρχιπόλιος ἐπιβάτης.

² IG. XII, I, 828 Ζηνόδοτος Διοφάντου τοῦ Ζηνοδότου.

³ Βλ. σημ. 1.

⁴ Βλ. σημ. 1.

⁵ Βλ. σημ. 2.

⁶ Λινδοπολίτας ἀναφέρεται ὁ... Ἀρχεκράτεος Ἀρχιπόλιος, βλ. σημ. 1, ἴσως κι ὁ Ζηνόδοτος νὰ ἦταν Λινδιακός.

⁷ Ἡ ἐπιτυχημένη ταύτιση ὀφείλεται στὸν κ. Καλαμπίχη, συνταξιῶχο δάσκαλο καὶ δημοσιογράφου. Βλ. περιοδικὸ Τέχνη, Ρόδος 1947, τεῦχος 10 σ. 6.

⁸ Εἶναι μία θαυμασία εὐκαιρία γιὰ τὸν κ. Γ., μιὰ ποῦ τοῦ φαίνονται wild linguistic guesswork (σ. 282, σημ. 21) οἱ παραγωγές μου τοῦ Βωβοῦσα (ἔτσι, ὄχι Βογιόσσα) ἀπὸ τὸ Ἄφως καὶ τοῦ Κάβο Κριός ἀπὸ τὸ ἀρχ. Τριόπιον ('Ελληνικά 13, 1954, 191 2 βιβλιοκρισία Α. D e l a t t e, Les portulans grecs) νὰ προχωρήσῃ στὶς δικές του παραγωγές. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν περιμένω. Θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον βέβαια ἂν τὸν Κάβο Κριὸ τὸν παραγάγῃ ἀπὸ τὸν Κριό, καὶ τὴ Βωβοῦσα ἀπὸ τοὺς βωβοῦς!

πται, γιατί, λέει, α) δὲν ὑπάρχει νεοελλ. ἐπίθ. *πολύγυρος* (αὐτὴ εἶναι ἡ κύρια ἀντίρρηση, σ. 281), β) ἀλλὰ κι ἂν ὑπῆρχε, θάπρεπε νὰ βρεθῆ ἓνα οὐστ. ἀρσενικοῦ γένους, πού νὰ προσδιορίζεται ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετο «καὶ ποῖδ θὰ ἦταν αὐτό;» (and what would that be?). Τὸ ἐπιχείρημα ὅμως αὐτὸ τὸ ξεχνᾷ λίγο πῶς κάτω (σ. 285), ὅταν ἀσχολεῖται μὲ τις παραγωγὰς *πολύγυρος* (=πολυγυρισμένος) καὶ *πολύγυρος* (=πολὺ γέρος). Θὰ τοῦ ὑποδείξω ἓνα τουλάχιστο οὐσιαστικὸ τό: *τόπος*, κι αὐτὸ ἄλλωστε ἐξυπακούεται ἀπὸ τὴν παράδοση πού ἀναφέρει ὁ Σχινᾶς ('Οδοιπορικά κ. σημειώσεις Μακεδονίας - Ἡπείρου σ. 508) «ἐρωτώμενοι (οἱ κάτοικοι τοῦ Πιγλ.) περὶ τοῦ κλίματος καὶ τοῦ τόπου ἐν γένει ἀπήντων ὅτι εἶναι *πολὺ γέρος*» (ὁ τόπος, ὁ ἀέρας:).

2) Ἡ δική μας παραγωγή (βλ. παραπάνω). Ὁ κ. Γ. νομίζει, ὅτι τόσος ἡ τροπὴ *αφ>ερ*, ὅσο καὶ ἡ ἐξασθένιση τοῦ *ερ* σὲ *ιρ* («ἡ ἐξασθένιση αὐτὴ δὲν μαρτυρεῖται πολὺ ἐνωρῖς» σ. 232) «ἀποτελοῦν ἔμπόδια γιὰ τὴν παραδοχὴ (assumption) τέτοιων τροπῶν στὴ λέξη (Πολύγυρος)». Ἄν ὁ κ. Γ. βροῖσκει δύσκολη τὴν τροπὴ *αφ>ερ*, τότε πρέπει ν' ἀμφισβητήσῃ—καὶ δὲν τὸ κάμνει—ὅλα τὰ παραδείγματα, πού ἀνέφερα κι ἀπὸ τὴν ἑλληνιστικὴ κι ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ, πού μποροῦν ἄλλωστε νὰ πολλαπλασιαστοῦν. Ἀπὸ τὴν τροπὴ πάλι *ερ>ιρ* ὑπάρχουν παραδείγματα καὶ ἀπὸ τὴ μεταγενέστερη (βεριδάριος, λιγάτα, κασιτήρου, Καματηρός, πβλ. P s a l t e s; Grammatik der byzantinischen Chroniken 15, 19-20· γιὰ τὴ μεταγενέστερη βλ. Dietrich, Sprache u. Volksüberlieferungen der südlichen Sprachen 29). Ἐμεῖς ὅμως δικαιολογήσαμε τὸ φαινόμενο μὲ τὴν βορειοελλαδικτικὴ στένωσῃ τ ο ὕ ε σὲ ι (δηλ. *Πολύγυρος> Πολύγυρος> Πολύγυρος> Πολύγυρος* καὶ δὲν βλέπω νὰ τὸ ἀμφισβητῆ αὐτὸ ὁ κ. Γ. ('Ὁ ἴδιος προτιμᾷ μίαν ἐξέλιξη ἀπὸ τὸ Polyaros> Polijaros> Polijiros μὲ παρετυμολογία πρὸς τὸ -γυρος (*κακόγυρος* κλπ. σ. 282). Εἶναι ὅμως γνωστὸ πὼς καὶ τὰ ἐπίθετα μὲ β' συνθ. τὸ γῆρας συνέπεσαν μὲ τὰ σύνθετα μὲ τὸ γέρω-ων, ἔτσι πού νὰ μὴ ξέρω κανεὶς στὰ ἐπίθ. *παλιόγυρος*, *καλόγυρος* ποῖδ εἶναι τὸ β' συνθετικὸ: *γῆρ[ας]* ἢ *γέρ[ων]*).

3) *Πολύγυρος* <πολλοὶ γῦροι (=slope)· ἀποψη Σχινᾶ (ἔ. ἀ. 508). Τὴν εἶχαμε ἀπορίψει, γιατί ὁ Σχινᾶς ἐξηγεῖ τοὺς γῦρους = πλάγια πλούσια σὲ προβατονομίη. Οἱ πλαγιὰς ὅμως δὲν λέγονται γῦροι στὸν Πολύγυρο κι οὕτε ὑπάρχει πιθανότητα νὰ λέγονταν, ὅταν δημιουργήθηκε τὸ τοπωνύμιο, καὶ νὰ ξεχάστηκαν ὕστερα (οὕτε ἄλλωστε ὑπάρχουν τέτοιες ἐξαιρητικὲς πλαγιὰς). Ὅπως δὴποτε ὁ κ. Γ. ἀραδιάζει μιὰ σελίδα (283) ἐπίθετα καὶ οὐσιαστικὰ μὲ β' συνθ. τὸ γῦρος=στροφὴ (ἀκόμα καὶ ἡ *πολύγυρος* ὄρχοις βρῆκε θέση), καὶ ἄλλα μὲ συγγενικὴ σημασία (*πολυέλικτος*, *πολυκαμπῆς*, *πολυστρεφῆς* ποταμὸς) καὶ καταλήγει στὸ ὅτι ἀπὸ μιὰ παράταξη *πολύγυρος* *δρόμος*, *πόταμός*, *ρύαξ* etc. (ποῖα νὰ εἶναι ἄραγε αὐτὰ τὰ cetera?) μορεῖ

ν' αποσπασθῆ και νά οὐσιαστικοποιηθῆ τὸ ἐπίθετο. Ἡ ἐρμηνεῖα αὐτῆ τοῦ φαίνεται πῶς πιθανή ἀπὸ τὴν προηγούμενη (γῦρος=πλαγιά), μὰ κι αὐτὴ τὴν ἀπορίπτει (σ. 284), γιατί ἡ τοποθεσία, λέει, δὲν τὴν εὐνοεῖ. Ποιὸ σκοπὸ και ποιὰ μέθοδο λοιπὸν ἐξυπηρετεῖ αὐτὴ ἡ περιεργοπενία; Ἐμεῖς παραμερίσαμε αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο με τὴν ἐξῆς φράση: «πῶς θὰ ἐννοήσουμε μιὰ περιοχὴ με πολλοὺς γύρους, ἂν ἡ λ. γῦρος ἐρμηνευθῆ με τὴ σημασία με τὴν ὁποία τὴν ξέρουμε σήμερα;» (σ. 687). Ὁ κ. Γ. ὁμως πᾶσι και στὸ Σελιό, ὅπου «ἀπέδειξε» πῶς βρισκόταν ὁ ἀρχικὸς Πολύγυρος, ἀλλὰ κι ἐκεῖ, γιὰ μεγάλη ἀτυχία τῆς μεθόδου, δὲν βρίσκει «πολλοὺς γύρους». Ξαναγυρνᾷ λοιπὸν στὴν ἐρμηνεῖα τοῦ Σχινᾶ γῦρος=πλαγιά, χωρὶς νά ἐνδιαφερθῆ νά τὴ στηρίξη ἢ νά ἀνατρέψῃ τις ἀπόψεις, με τις ὁποῖες τὴν εἴχαμε ἀποκρούσει. Γιὰ νά σωθῆ ὁμως ὁπωσδήποτε ἡ μέθοδος, καταφεύγει σὲ φραστικές ἀκροβασίες: the possibility however would exist, if we assume for γῦρος the meaning «slope», as Schinas indicated, so that Πολύγυρος would have meant «(place) with many slopes» (σ. 285). Ἡ ὑπόθεση ὁμως αὐτὴ μένει μολαταῦτα ἔκθετη, χωρὶς ὁ κ. Γ. ν' ἀποφασίξῃ νά τὴν ἀποδείξῃ και νά τὴν υλοθετήσῃ!

4) Μιὰ ἄλλη, μᾶλλον δύο, assumptions τοῦ κ. Γ. εἶναι ὅτι τὸ μεσαιωνικὸ ἐπίθ. *πολύγυρος* = π ο λ υ γ υ ρ ι σ μ ἔ ν ο ς, π ο λ υ τ α ξ ι δ ε μ ἔ ν ο ς (!!)¹—πάλι καλά πὸν δὲν ἐπεστρατεύθηκε κι ὁ Ἡρόδοτος με τὸ *πολυπλάνητον κάρτα* (τὸ δωρικὸν ἔθνος) (I, 56)—μπορεῖ νά βρισκεται κάτω ἀπὸ τὸ τοπωνύμιό μας. Ἐπειδὴ ὁμως κι αὐτὴ ἡ assumption δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ ξαναθυμᾶται τὴν *πολύγυρον ὄρχησιν* τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου και ἐρμηνεύει: «αὐτὰ βέβαια εἶναι ἀπλῆς assumptions, πὸν δύσκολα μποροῦν νά πάρουν ὑπόσταση (και νά προβληθοῦν) σὰν ἐρμηνεῖες γιὰ τὸ συγκεκριμένο ὄνομα αὐτῆς τῆς πόλης» (σ. 285). Καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ λογισμοῦ εἶναι τὸ ἐξῆς: 1) Π εἶναι Α, 2) Π δὲν εἶναι Α, εἶναι Β, 3) Π δὲν εἶναι οὔτε Α οὔτε Β. Καὶ ὁμως ὑπῆρχαν πῶς πιθανὲς εἰκασίες. Θὰ μπορούσε νά σκεφθῆ π.χ. και τὰ ἐπίθετα *πολύ - γυρος* και *πολύ - υδρος*, πὸν εἶναι μαρτυρημένα και τὰ δύο ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ και ταιριαίζουν με τὴ φύση τῆς περιοχῆς.² Ὑπάρχει ὁμως ἀκόμα μιὰ μικρὴ ἐρώτηση³ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ οὐσιαστικὸ, πὸν θὰ ἐννοηθῆ κοντὰ στὰ ἐπίθετα *πολύγυρος*=πολυταξιδεμένος και *πολύγερος*=αὐτὸς πὸν κάμνει πολλές στροφῆς χορεύοντας; Αὐτό, ἐπειδὴ παραπάνω ἀπορούσε ποιὸ οὐσ. θὰ συνόδευε τὸ ἐπίθετο *πολύ - γερος* (=ὑγιερὸς). Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ἐδῶ χρειάζεται ἀπαραίτητα ἡ λ. *ἀνθρωπος*, ἡ ὁποία δύσκολα θὰ γινόταν τοπωνύμιο.

¹ Ὑπογραμμίζουμε.

² Θὰ ἦταν πολὺ πῶς σοβαρὲς οἱ παραγωγὲς αὐτὲς ἀπὸ τις ἄλλες πὸν προτείνει,

5) Μολαταῦτα προχωρεῖ σὲ μιὰ πέμπτη, ποὺ τὴν ὀνομάζει τώρα δυνατότητα (possibility), καὶ τὴν εἰσάγει ὡς ἑξῆς: «ὑπάρχει ὅμως ἀκόμα μιὰ ἄλλη δυνατότητα, ποὺ εἶναι ἕξ ἴσου πιθανὴ ὅσο καὶ ἡ προηγούμενη καὶ γιὰ μένα πολὺ περισσότερο πιθανή» (σ. 285). Ὁ ἀναγνώστης ὅμως λίγες γραμμὲς πρωτίτερα βλέπει ὅτι τὴν ὑπ' ἀρ. 4 ἀποψη μὲ τὰ δυὸ ἐνδεχόμενα δὲν τὴν χαρακτηρίζει possibility ἀλλὰ assumption καὶ «mere assumptions, ποὺ δύσκολα μποροῦν νὰ πάρουν ὑπόσταση κλπ.», δίνοντάς τους ἕτσι ὁ ἴδιος τὴν χαριστικὴν βολήν. Εἶναι λοιπὸν καὶ ἡ τελευταία τ ὄ σ ο π ι θ α ν ῆ, ὅσο καὶ οἱ προηγούμενες (δηλ., σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιο, καθόλου πιθανή!) ἢ μήπως μὲ αὐτὴ τὴν ἔκφραση θέλει νὰ μᾶς παρασύρῃ νὰ νομίσουμε πὼς καὶ οἱ προηγούμενες ἦταν πιθανές καὶ ἡ νέα εἶναι by far more probable; Δυστυχῶς ἡ κριτικὴ τοῦ κειμένου τοῦ κ. Γ. δείχνει προχειρότητα καὶ ἔλλειψη μεθόδου. Φαίνεται ὅτι τὸ ἄρθρο εἶχε γραφῆ χωρὶς τὶς ὑπ' ἀρ. 4 assumptions, τὶς ὁποῖες παρενέβαλε ἐκεῖ τὴν τελευταία στιγμή, χωρὶς νὰ προσέξῃ καλὰ ἂν ταίριαζαν μὲ τὰ συμφραζόμενα· γιὰ εἶδαμε πὼς ἡ ὑπ' ἀρ. 3 τελειώνει μὲ τὴν φράση: «the possibility however κλπ.» (βλ. παραπάνω σ. 380) ὅτι ἡ σημασία τοῦ Σχινᾶ γῦρος=πλαγιά μπορεῖ νὰ ὑποστηριχθῆ. Ἡ συνέχεια τοῦ κειμένου του ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ποὺ βλέπουμε στὸν ἀρ. 5 «still another possibility» κλπ.

Ὅπως ὅποτε ἔχουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ κοιτάξουμε καὶ αὐτὴ τὴν τελευταία περίπτωση. Στήριζεται στὸ ἐπίθ. πολύγυρος (ἀρχ. πολυγήγυρος), ποὺ σώζεται σύμφωνα μὲ τὸν κ. Γ. στὸ Παγγαῖο μὲ τὸν τύπο πολύγυρος. Κι' ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑποδειγματικὴν του μέθοδο, ἀνακάλυψε πὼς ἡ λ. εἶναι ἀποθησαυρισμένη σὲ παλιότερα λεξικά καὶ παραθέτει πάλι καὶ ὅλες τὶς λέξεις τὶς σύνθετες μὲ τὸ γῦρος (ἀπὸ τοῦ K r e t s c h m e r - L o c k e r, Rückläufiges Wörterbuch), ἐν τούτοις δὲν νομίζει πὼς ἔχει κάποια ὑποχρέωση νὰ μᾶς πῆ πὼς χρησιμοποιήθηκε στὴν περίπτωση αὐτὴ τὸ ἐπίθετο (πολύγυρος ἄνθρωπος, πλάτανος ἢ τί; and what that would be?), πὼς ἔγινε ὀδυσιατικὸ καὶ προπάντων πὼς ἔγινε τοπωνύμιον. Καὶ ὅμως τελειώνει καὶ αὐτὴ τὴν 5. περίπτωση μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι «with this», δηλ. μὲ τὸν τύπον πολύ-γυρος, «ὁ μαρτυρημένος τύπος Πολύγυρος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ χρυσοβούλλου... θὰ ταίριαζε ὠραῖα ἀκόμα καὶ στὴν ὀρθογραφία· τὸ ὄνομα πολύγυρος μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλης» (σ. 286). Καὶ ὅμως ὁ ἴδιος λίγες σελίδες πρωτίτερα σ υ μ φ ω ν ὄ σ ε μ ἔ τ ο υ δ Ὄlger (ποὺ δημοσιεύοντες τὸ χρυσοβούλλο παρατηροῦσε πὼς ἡ ὀρθογραφία του εἶναι πολὺ ἀμελῆς καὶ πὼς γι' αὐτὸ ἡ γραφὴ Πολύγυρος]μὲ η] δὲν ἔχει καμιά σημασία γιὰ τὴν ἐρμηνεία του), λέγοντας: «ἐπειδὴ ἡ γραφὴ τοῦ ἐγγράφου εἶναι ἔξαιρετικὰ ἀπρόσεκτη, ὅπως διαπιστώνει ὁ ἐκδότης του καθ. Franz Dölger, ἡ γραφὴ τοῦ ὀνόματος μὲ η (Πολύγυρος) δὲν ἔχει καμιά σημασία γιὰ τὴν ἐρμηνεία του» !!

Αυτή είναι δυστυχῶς ἡ κατάσταση τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Γεωργακά. Τὸ μόνο στοιχεῖο τῆς, ποῦ ἀξίζει κάποια προσοχὴ καὶ χρειάζεται ἰδιαίτερη διερεύνηση, εἶναι τὸ τοπωνύμιον ἢ *Πολυγύρα*, χωρὶς κοντὰ στὴ Θήβα καὶ περιοχὴ κοντὰ στὸ μοναστήρι τῆς Σκριποῦς (σ. 284), ποῦ πρέπει κι αὐτὸ νὰ ἐρευνηθῆ μετὰ τῆς τοπικῆς συνθήκης. Ὁ κ. Γ. ἀναφέρει (σ. 284 σημ. 33) τὴν ἀποψη τοῦ Βέη (Πρακτ. Χριστ. Ἀρχαιολ. Ἔτ. 2, 1933, 10 σημ. 2), ποῦ τὴ σχετίζει μετὰ τὸ *Γύριον* καὶ ποῦ ὁ κ. Γ. τὴ θεωρεῖ «ἀπίθανη», προτιμώντας καὶ γι' αὐτὸ τὴν παραγωγὴ ἀπὸ τὸ *γῦρος*. Ἄν τὸ ἀρχαῖο *Γύριον* βρισκόταν κοντὰ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτῆς τῶν δυὸ θέσεις, μπορούσαμε νὰ περιμένουμε ἕναν τύπο *Παλαιογύριον* > *Παλαιγύρι* > *Πολιγίρι* = ἢ *Πολυγύρα* (πβλ. *παλαιόκαστρον* > *Παλαίκαστρον* > *Πολίκαστρον*, στὴ Ρόδο *παλαιόκαμπος* > *παλαίκαμπος* > *Παλίκαμπος* (τοπων.)).

Τὰ ἄλλα τοπωνύμια, *Γῦρος*, *Γῦροι* (Χίος, Κρήτη), *Ἐῦροι*, *Κάτω Ἐῦροι* (Κάρπαθος), δείχνουν ἀκριβῶς ὅτι τὸ οὐσ. *γῦρος*, γιὰ νὰ γίνῃ τοπωνύμιον, πρέπει νὰ μείνῃ οὐσιαστικό· κι ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσδιοριστῆ εἰδικότερα, συνοδεύεται ἀπὸ ἕναν ἐπιρηματικὸν (τοπικὸν) προσδιορισμόν· οἱ *κάτω ἔῦροι*. Γιὰ νὰ μπορούσαμε νὰ σχηματίσουμε τὸ τοπωνύμιον μετὰ τὴ σύνθεσιν *πολὺς - γῦρος*, θὰ ξεκινήσουμε ἀναγκαστικὰ ἀπὸ τὴν ἐκφορὰ *στοὺς πολὺς γῦρους* καὶ ὄχι *στοὺς πολλὸν γῦρον*. Νομίζει ὁ κ. Γ. ὅτι τὸ *Πολύγυρος* ἢ ἡ *Πολυγύρα* μπορούσιν νὰ σχηματισθοῦν ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐκφορὰ; Δὲν τὸ νομίζει βέβαια καὶ γι' αὐτὸ ὄχι μονάχα δὲν τὸ ἀντιμετωπίζει, ἀλλὰ καὶ καταφεύγει στὰ ἐπίθετα, ποῦ δυστυχῶς ἐδῶ δὲν σώζουν τὴν κατάστασιν καὶ τοῦ στάθησαν τόσο ἄτυχα.

Ὁ ἀρχαῖος *Πολύγυρος*, ὁ γιὸς τοῦ Θρασυλάου, διατηρεῖ ἀκόμα τὰ διακαιώματά του, ἂν ὄχι στὰ τσιφλίκια του, τουλάχιστον στὴν ὀνοματοθεσίαν τους.

Α. Γ. ΤΣΟΠΑΝΑΚΗΣ